

ningen af det ſidſte Folkethingsvalg paa det høie Miniſterium og den af Rigsdagens Afdelinger, ſom har ſtøttet Miniſteriet, er alſaa den, at man, at dømmen efter det foreliggende Finantslovsforſlag, forlanger Mere af det nyvalgte Folkething, forlanger ſtørre Indrømmelſer af det nyvalgte Folkething. Stillingen er alſaa den, at man i Foraaet afbrød Forhandlingerne om Finantslovsforſlaget, inden det endnu var kommet til eneſte Behandling her, fordi der var nogle Punkter — og det turde være diſſe 4 Punkter, her omhandles —, ſom man ikke antog, at det daværende Folkething vilde gaa ind paa. Diſſe Punkter bleve da forhandlede Landet over, og Miniſteriet fik Svar ved Valgene den 24de Mai; man forhandlede dem da her gjennem alle grundlovmæssige Stadier, og inden Forhandlingerne ſluttedes her, forelaa der et Forſlag, vedtaget af den anden Afdeling af Rigsdagen, indeholdende de 4 Stridspunkter i en i reel Henſeende mindre forbringsfuld Stilleſe end nu. Utter opløſte man paa det ſamme Spørgsmaal og fik et endnu mere forværket Nei fra Landets Befolkning til Svar, og det, ſom man da møder det nye Folkething med, er en forøget Fordring til det med Hensyn til Indrømmelſer. Et klarere Billede kan man ikke faae af Opfattelſen fra den anden Side af Betydningen af den almindelige Valgret eller, da der her handles om Bevillingsretten, af Folkethingets Andel i Bevillingsretten. Seg ſkal ikke nærmere fremhæve dette. Det synes jo, ſom om et Valg gjør den modſatte Virkning af den, ſom man ellers konſtitutionelt pleier at tillægge et Valg. Man pleier konſtitutionelt at tillægge et Valg, navnlig, naar det viſer ſig ſom et ſaa ſtærkt, ſikkert og ubestrideligt Udtryk for en Folkemening ſom det ſidſte, den Betydning, den Virkning, at der virkelig ſkal tages Hensyn til og gøres viſſe Indrømmelſer mod dette Udſlag af Valgretten. Her gaa vi den modſatte Vej. Hvis det ſkulde opfyldes, ſom her forlanges, vilde det betyde ude i Landet ſom ſaa: Vælger du imod et Miniſterium, gaar det dig galere, end om du vælger med et Miniſterium, et Miniſterium, ſom du følger med, forlanger Mindre, et Miniſterium, ſom du gaar imod, forlanger Mere. Det er den Betydning, ſom man tillægger os, det er den Betydning, man tillægger de Vælgere i ſneſtufindois, ſom have ſendt os herind. Hvad nu det meget ærede Miniſteriums Stilling angaar, er det jo klart, at enhver Forventning, ſom kunde have været tilſtede om, at Forhandlingerne her i Folkethinget ſkulde have ledet Miniſteriet til den Opfattelſe, at ſaaſremt det vilde bidrage til at faae en endelig Finantslov for dette Finantsaar nu i denne Samling, maatte det tage imod det Forſlag, ſom kom herfra, gjøre det til ſit paa bedſte Maade, paa det kommende Aar af Forhandlingerne anbefale det til det andet Thing og tale forſonende efter Stillingen, ſom den er, efter de foreliggende Omſtændigheder, ſom Miniſteriet ſelv

har ſtabt — enhver Forventning i denne Retning, hvis Nogen for Noor turde have den, er bleven fuldſtændig ſuffet. Den meget ærede Conſeilspræſident har paa et andet Sted, hvor vi ikke kunne komme, men hvor han kan komme, og hvor han efter almindelig konſtitutionel Orden ſkulde være vor Talsmand (Munterhed) — ja, det kunne de Herrer ikke le af; det er almindelig konſtitutionel Opfattelſe, at en Miniſter bør være Talsmand for den ene Afdeling, naar han kommer i den anden Afdeling — udtalt, at han kunde tage imod dette Finantslovsforſlag, ſaaledes ſom det foreligger nu. Naar jeg ſer paa denne Ytring, uafhængig af, hvem der er Conſeilspræſident, forekommer den mig at være meget mærkelig. Det høie Miniſterium, ſom dog fremfor Alle maa ønske en endelig Finantslov, for at kunne regjere det Land godt, hvis Styrelſe er det betroet, udtaler, at det tager imod en Finantslov, ſom det, jeg gjentager det, ſelv har ſtabt, og ſom det er ſig bevidſt ikke at kunne faae. Selv om Miniſteriet kunde have ønsket at faae en ſaadan Finantslov, forekommer det mig, efterſom Stillingen er, at Miniſteriet ikke kunde ønske den; thi kunde det faae drevet en ſaadan Finantslov igjennem, maatte ethvert Miniſterium, der har Diet aabent for Stemningen omkring i Landet, kunne ſige ſig ſelv, at ſaa vilde Landets Befolkning være ſuffet og ſaaret i ſin Bevidſthed om den konſtitutionelle og politiſke Troſkab hos dens Talsmænd. Det forekommer mig, at dette vilde intet Miniſterium, hvilke Anſuelſer det end nærer om de foreliggende Stridsſpørgsmaal, kunne ønske, thi det vilde medføre en virkelig Svækkelſe af vor nationale, politiſke Kapital i denne Forſtand. Efter min Formening har Miniſteriet alſaa gjort, hvad det ikke burde have gjort, det burde tvertimod have raadet fra diſſe Forandringer, ſom det maatte kunne ſige ſig ſelv, og ſom det maatte aabenbare for det andet Thing, hvis dette ikke var klart derover, at det ikke kunde faae igjennem, ogſaa fordi det ved de gjentagne Opløſninger af dette Thing havde gjort ſig det umuligt. Men Miniſteriet har dernæst undladt at tale mæglende og forſonende om Stillingen, undladt at forebygge Misforſtaaelſer, ſom ere opſtaaede under Forhandlingerne andetſteds, og ſom det mulig kunde have

Rettelſer.

- Sp. 6153, Linie 3 f. o.: „31te“, læs: „30te“.
 — 6153, Linie 25 f. o.: „1479“, læs: „1499“.
 — 6153, Linie 22 f. n.: „31te“, læs: „30te“.